

Bestuurlijke inlichting

Griffiennr. : 2014/ 1344
Not.nr. : GE 66.97.914/11-SW3

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG OOST-VLAANDEREN
Afdeling Gent**

VONNIS

Correctionele rechtbank
Kamer: 21d, 1 rechter
Datum: 22 april 2014

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

2628¹.
wonende te

traiteur, geboren te op

2629²
op

werkzoekende, geboren te
, wonende te

beklaagd van:

de eerste en de tweede

om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

op het perceel gelegen te gekadastreerd als
van 7 a 3 ca, in eigendom toebehorende aan met een (globale) oppervlakte traiteur,
geboren te op en
afgevaardigde bestuurder, geboren te op beiden
wonende te

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn

van de vergunning , hetzij in geval van schorsing van de vergunning , hiemavermelde handelingen , zoals bepaald bij artikel 4.2.1.7°(het opsplitsen van een woning of het wijzigen in een gebouw van het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, ongeacht of het gaat om een eengezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer)

namelijk : in het afgescheiden woongedeelte van een bestaande atelierruimte werden 4 woonentiteiten (kamers) ingericht door plaatsing van 4 kitchenettes, 4 douches met lavabo en 2 toiletten.

te : , in de periode van 06.06.2011 tot 28.08.2011

vermogensvoordeel : art. 42, 3° Sw.

de eerste en de tweede gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 6.935 EUR, zijnde elk 3.467,50 EUR.

zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgte misdrijven waarbij de vermogensvoordelen rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen:

Berekening

- Verhuurd aan : gelijkvloers vooraan (stuk 52)
Van 01.10.2011 tot 01.02.2013 (brief)
Huurprijs: 395 EUR

zijnde 16 maanden: 6.320 EUR

- Verhuurd aan : eerste verdieping vooraan (stuk 65)
Van 01.11.2011 tot 12.12.2011
Huurprijs: 410 EUR

zijnde 1 ½ maand: 615 EUR

TOTAAL: 6.935 EUR

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 30 december 2013. De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 17 december 2013.

2. De rechtbank nam op de zitting van 17 december 2013:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door Bart Van Vossel, substituut-procureur des Konings;
- de eerste beklagde, | , in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester Eva De Witte, advocaat te 9000 Gent, Kasteellaan 141, die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vroeg,
- meester Eva De Witte, voornoemd, die eveneens de tweede beklagde, | , vertegenwoordigde.
- het negatief advies van het openbaar ministerie i.v.m. de gevraagde gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling;

en stelde de zaak in voortzetting op de zitting van 25 februari 2014.

Op de zitting van 25 februari 2014 nam de rechtbank kennis van:

- de gehandhaafde vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door Bernadette Baeyens, eerste substituut-procureur des Konings;
- meester Eva De Witte, voornoemd, die de eerste beklagde, | , vertegenwoordigde;
- de tweede beklagde, | , in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haarzelf en bijgestaan door meester Eva De Witte, voornoemd, die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vroeg.
- het negatief advies van het openbaar ministerie i.v.m. de gevraagde gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling;

3. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

4. Op 18 november 2011 stelde de stedenbouwkundig ambtenaar van de Stad naar aanleiding van een aanvraag tot studentenhuisvesting en domiciliëring vast dat in een afgescheiden deel van een bestaande atelierruimte aan de woning , kadastraal gekend als en eigendom van de beklaagden 4 woonentiteiten (kamers) werden ingericht door plaatsing van 4 kitchenettes, 4 douches met lavabo en 2 toiletten.

Voor het bouwen van de atelierruimte met inwendig een woonst werd een vergunning afgeleverd in 1958. Aangezien kamerwoningen op dit perceel niet in aanmerking komen voor vergunning wegens strijdigheid met het Algemeen Bouwreglement van de Stad werd een bevel tot staking opgelegd.

en ; verklaarden dat het de bedoeling was om het atelier op te knappen en te verhuren aan studenten. Zij zouden niet hebben geweten dat deze werken niet in aanmerking kwamen voor vergunning wegens strijdigheid met het Algemeen Bouwreglement. Zij verwezen ook naar architect . Deze verklaarde dat hij had ingelicht van het feit dat er geen bouwaanvraag met betrekking tot de functiewijziging diende aangevraagd te worden aangezien men bij de stedenbouwkundige dienst had laten weten dat er toch geen vergunning zou bekomen worden. Daarna zou hij het dossier hebben geklasseerd en hij zou niet ingelicht zijn geweest van het starten van de werken, noch zou hij enig toezicht hebben uitgeoefend.

2 van de studio's werden verhuurd; aan | sinds 1 oktober 2011 (deze verhuuring liep tot 1 februari 2013) en aan | sinds 1 november 2011 (hij verhuisde op 12 december 2011).

Het stakingsbevel werd bevestigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 30 november 2011.

Per brief van 21 november 2012 stuurde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstelvordering, goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen van de Stad op 31 oktober 2012, waarbij hij zich aansloot.

De vordering tot herstel strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat van het perceel. Dit wil zeggen dat het gebruik van de kamers als woonentiteit

A

moet worden gestaakt. De inrichting van de 4 kamers moet worden ongedaan gemaakt. De keukeninrichtingen en sanitaire installaties moeten volledig worden verwijderd (zowel kasten als toestellen). De leidingen van deze keukens en sanitaire installaties moeten worden gesupprimeerd of minstens onklaar gemaakt en de leidingsopeningen moeten als volle muur worden afgewerkt. Bovendien moeten alle uiterlijke kenmerken van de kamers zoals aparte tellers voor nutsvoorzieningen (gas, water en elektriciteit), deurbellen en brievenbussen verwijderd worden.

Tevens werd gevraagd om een dwangsom van 150 euro per dag vertraging op te leggen

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid adviseerde positief over de herstellvordering op 1 februari 2013.

Beoordeling

5. Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak op de terechtzitting is gebleken dat de ten laste gelegde feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen zijn voor de beklaagden.

De feiten worden in conclusie ook niet betwist door de beklaagden. Desalniettemin wijzen zij er op dat zij de feiten niet "wetens willens" zouden hebben gepleegd aangezien zij er van uit zouden gegaan zijn dat de omvorming van de enige woning naar bijkomende woonentiteiten zonder meer kon plaatsvinden. Voor zover de beklaagden hiermee een vorm van onoverwinnelijke dwaling zouden inroepen, wijst de rechtbank er op dat dit verweer niet kan worden aanvaard. De beklaagden hadden immers zeer eenvoudig correcte informatie kunnen bekomen bij de bevoegde autoriteit (zie ook o.a. F. VAN VOLSEM, "De onoverwinnelijke rechtsdwaling en de noodtoestand in het bijzonder met betrekking tot milieumisdrijven", *TMR* 2012, pagina's 11-13). Bovendien verklaarde de architect

zelfs dat hij de beklaagden wel degelijk had ingelicht over het feit dat de stedenbouwkundige dienst van de Stad bij nazicht van het voorontwerp reeds had laten weten dat de plannen een verboden functiewijziging impliceerden. Er zou om die reden zelfs geen bouwaanvraag zijn ingediend voor deze plannen. De beklaagden zouden dan op eigen houtje toch de functiewijziging hebben doorgevoerd.

Straf

6. De bewezen verklaarde feiten kunnen op grond van artikel 6.1.1, 1° VCRO worden gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen.

De beklaagden stelden het eigen belang boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening en bij een stedelijk beleid dat, om redenen van ruimtelijke ordening en woonbeleid, woningen tegen het wijzigen van het aantal woonegelegenheden beschermt.

De op te leggen straf moet duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening ernstig genomen moeten worden en dat de beklaagden zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen.

De straf moeten ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden opnieuw dergelijke feiten te plegen.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden werd veroorzaakt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie brengen voor de gemeenschap een grote kost met zich.

De eerste beklagde werd in het verleden al eens veroordeeld door een politierechtbank. Dit geldt ook voor de tweede beklagde.

Er wordt ook rekening gehouden met het feit dat, hoewel reeds een aanvang zou zijn genomen met het uitvoeren van de herstelmaatregel (zo werden de lopende huurovereenkomsten opgezegd en werd een sanitaire blok afgebroken), dit herstel bij het in beraad nemen van de zaak nog niet was gerealiseerd.

7. De beklaagden hebben gevraagd om hen de gunst van de opschorting te verlenen. Er zijn geen redenen om de beklaagden de gunst van de opschorting te verlenen. Gelet op de voorgaande overwegingen is de rechtbank van oordeel dat een terechtwijzing in de vorm van een straf aangewezen voorkomt. Het is trouwens niet afdoende aangetoond dat een veroordeling de toekomstmogelijkheden van de beklaagden ernstig in het gedrang zou kunnen brengen.

8. Gelet op bovenvermelde elementen met betrekking tot de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat een geldboete wel de meest gepaste straf is voor zowel de eerste beklagde als voor de tweede beklagde. Deze geldboetes kunnen voor de helft worden opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging.

De feiten werden gepleegd na 1 maart 2004 en voor 1 januari 2012 zodat de geldboetes overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003) met 45 deciem worden verhoogd.

9. Het openbaar ministerie vordert met toepassing van artikelen 42 en 43bis Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van een totaalbedrag

5

van 6.935 euro, of een bedrag van 3.467,50 euro voor elk van de beklagden, als equivalent bedrag voor de verkregen vermogensvoordelen.

Dit bedrag werd berekend aan de hand van de door stukken uit het strafdossier bewezen verhuuring van de wederrechtelijke woongelegenheden aan [] van 1 oktober 2011 tot 1 februari 2013 en aan [] van 1 november 2011 tot 12 december 2011.

De beklagden werpen in conclusie op dat bij de berekening van de vermogensvoordelen rekening zou moeten worden gehouden met het feit dat er voorafgaand aan de wederrechtelijke verhurings sprake was van een vergund geachte eengezinswoning die als dusdanig kon worden verhuurd.

Met andere woorden: had men de stedenbouwkundige inbreuken niet gepleegd, dan nog had men hypothetisch huurinkomsten kunnen verkrijgen en deze huurinkomsten zouden hypothetisch zelfs hoger hebben gelegen dan de weerhouden vermogensvoordelen. Nog los van het feit dat geen enkel bewijs voorligt van een voorafgaande verhuuring of van de daadwerkelijke mogelijkheid daartoe, kan deze op een hypothese gebaseerde redenering niet worden gevolgd. De daadwerkelijk ontvangen huurinkomsten waren vermogensvoordelen van de begane stedenbouwkundige inbreuken, zonder meer.

De ontvangen huurgelden kunnen niet worden gevonden in het vermogen van de beklagden zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag. Het equivalente bedrag voor de verkregen vermogensvoordelen werd correct geraamd door het openbaar ministerie.

De verbeurdverklaring van dit bedrag dringt zich op, aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat de beklagde voordeel zou putten uit de gepleegde misdrijven.

De bepalingen van de artikelen 42, 3° en 43bis, tweede lid Sw. en het algemeen rechtsbeginsel dat de straf persoonlijk is, laten de rechter niet toe verschillende personen hoofdelijk tot één straf te veroordelen. Het totaalbedrag dat wordt verbeurd verklaard wordt daarom bij helften verdeeld over de twee beklagden, dus elk een bedrag van 3.467,50 euro.

Ingevolge de Wet van 11 februari 2014 houdende diverse maatregelen ter verbetering van de invordering van de vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken (I) (B.S. 8 april 2014) werd artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie gewijzigd in die zin dat de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot een verbeurdverklaring niet langer kan worden uitgesteld. Deze wetswijziging houdt een strafverzwaring in zodat voor feiten gepleegd vóór 18 april 2014, zoals in casu, de veroordeling tot verbeurdverklaring wel nog kan worden uitgesteld (artikel 2 Strafwetboek).

De helft van het bedrag van 3.467,50 euro wordt voor elke beklagde verbeurd verklaard met uitstel van tenuitvoerlegging. Dit moet gelden als voldoende waarschuwing naar de toekomst.

10. De beklaagden moeten elk een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagden moeten ook elk een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

HERSTELVORDERING

11. Het college van burgemeester en schepenen van de Stad : vorderde op 31 oktober 2012 het herstel van de plaats naar de oorspronkelijke toestand, namelijk: het gebruik van de kamers als woontiteit moet worden gestaakt; de inrichting van de 4 kamers moet worden ongedaan gemaakt; de keukeninrichtingen en sanitaire installaties moeten volledig worden verwijderd (zowel kasten als toestellen); de leidingen van deze keukens en sanitaire installaties moeten worden gesupprimeerd of minstens onklaar gemaakt en de leidingsopeningen moeten als volle muur worden afgewerkt; bovendien moeten alle uiterlijke kenmerken van de kamers zoals aparte tellers voor nutsvoorzieningen (gas, water en elektriciteit), deurbellen en brievenbussen verwijderd worden.

Dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in het herstel.

Per brief van 21 november 2012 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aangesloten bij deze herstellvordering.

Op 17 januari 2013 gaf de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies over de voor advies voorgelegde herstellvordering.

12. De herstellvordering werd afdoende gemotiveerd en is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

De herstellvorderende overheid heeft geoordeeld dat de plaatselijke ordening op onevenredige wijze wordt geschaad.

De beklaagden werpen op dat aan de bewoning van de kamers reeds een einde werd gesteld en dat reeds één sanitaire blok werd uitbroken.

Er wordt ook een kopie van een stedenbouwkundige vergunning voorgelegd die op 16 januari 2014 werd afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de Stad : om 1 woning te verbouwen

tot 1 woonentiteit waarbij binnen het bestaande volume de woning wordt verbouwd.

Het feit dat een regularisatievergunning werd afgeleverd, betekent uiteraard niet noodzakelijk dat de onwettige toestand niet meer bestaat en dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

De afgeleverde vergunning behelst een ander project (1 woonentiteit) dan de realiteit (4 woonentiteiten) waarvoor het herstel wordt gevorderd. Om de nu vergunde plannen te realiseren zal het herstel trouwens hoe dan ook moeten worden uitgevoerd.

Het herstel is dus nog steeds noodzakelijk ter vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening.

13. Gelet op de omvang van de werken wordt de termijn van uitvoering bepaald op 1 jaar, zoals ook door de beklagden zelf voorgesteld in conclusie.

14. Het opleggen van een dwangsom als drukkingsmiddel voor het uitvoeren van het bevolen herstel is eveneens noodzakelijk. Het bedrag ervan kan door de rechter bepaald worden zelfs zonder een specifiek gevorderd bedrag of hoger dan het gevorderde bedrag.

Het volstaat dat een dwangsom gevorderd wordt.

De door het bestuur gevorderde dwangsom van 150 euro per dag moet per beklagde worden opgelegd nu uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting de onwil van de beklagden is gebleken om over te gaan tot het volledig herstel.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelden zelf de veroordeling tot het herstel nakomen gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte zijn het de beklagden die veroordeeld worden om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

BURGERRECHTELIJK

15. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 42, 43bis, 44, 45, 50, 66, 100 Strafwetboek en de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen, zoals hiervoor omschreven;
art. 11 Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1, 2° en §2), 8 en 14 van de Wet van 29 juni 1964;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende op tegenspraak,

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen voor de eerste en de tweede beklagde.

Veroordeelt de beklagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 250 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 1.375 euro, van de opgelegde geldboete en voor 21 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van **3 jaar**.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring van 3.467,50 euro**, zijnde het equivalent van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen, op grond van de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** voor wat betreft de bijzondere verbeurdverklaring voor **1.733,75 euro** van het totaal verbeurd verklaarde bedrag van 3.467,50 euro voor de duur van **3 jaar**.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor 250 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 1.375 euro, van de opgelegde geldboete en voor 21 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring van 3.467,50 euro**, zijnde het equivalent van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen, op grond van de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** voor wat betreft de bijzondere verbeurdverklaring voor **1.733,75 euro** van het totaal verbeurd verklaarde bedrag van 3.467,50 euro voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

KOSTEN

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagden **hoofdelijk** tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 46,50 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de Stad ; en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het **herstel** op het perceel te , kadastraal gekend als .

door het herstel van de plaats naar de oorspronkelijke toestand, namelijk: het gebruik van de kamers als woonentiteit moet worden gestaakt; de inrichting van de 4 kamers moet worden ongedaan gemaakt; de keukeninrichtingen en sanitaire installaties moeten volledig worden verwijderd (zowel kasten als toestellen); de leidingen van deze keukens en sanitaire installaties moeten worden gesupprimeerd of minstens onklaar gemaakt en de leidingsopeningen moeten als volie muur worden afgewerkt; bovendien moeten alle uiterlijke kenmerken van de kamers zoals aparte tellers voor nutsvoorzieningen (gas, water en elektriciteit), deurbellen en brievenbussen verwijderd worden.

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt.

Zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de Stad of van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door en elk een **dwangsom van 150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel; te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt (dit is een uitvoeringstermijn en geen respijtermijn zoals bedoeld in artikel 1385bis, 4de lid Gerechtelijk Wetboek.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden die daartoe hoofdelijk gehouden zijn.

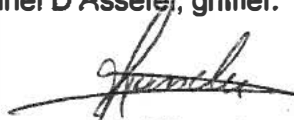
BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft het bewezen verklaarde misdrijf ambtshalve aan.

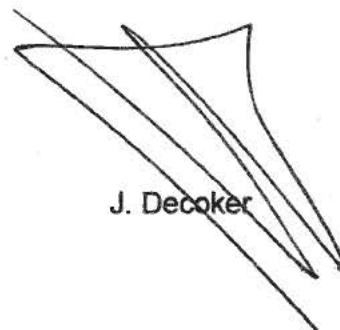
Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **22 april 2014**,

Aanwezig:

Jos Decoker, voorzitter;
Bart Van Vossel, procureur des Konings;
Muriel D'Asseler, griffier.

M. D'Asseler

J. Decoker